

4 Ιουνίου, 1993

[ΠΙΚΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΤΣΙΜΕΝΤΟΠΟΪΑ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ ΛΙΜΙΤΕΔ,

Εφεσείουσα,

v.

ΣΑΒΒΑ ΜΑΚΑΡΙΟΥ,

Εφεσίβλητου.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 8712)

Πολιτική Δικονομία — Αίτηση για έκδοση απόφασης δυνάμει παραδοχών του αντιδίκου — Δ.24 θ.6 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας — Η φύση των παραδοχών στην οποία είναι θεμιτό να βασισθεί Δικαστήριο για την έκδοση απόφασης πρέπει να είναι τέτοια που να κλείνει κάθε δρόμο για την προβολή υπεράσπισης.

5

Απόδειξη — Αμφισβητούμενα γεγονότα σε αίτηση δυνάμει της Δ.48 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας — Πρέπει να αποδεικνύονται με προφορική μαρτυρία — Αίτηση για απόφαση δυνάμει παραδοχών του εναγόμενου, συνοδευθηκε από ένορκη δήλωση στην οποία επισυνάφθηκαν πιστοποιημένα πρακτικά του Κακουργοδικείου από τα οποία φαινόταν η παραδοχή του κατηγορουμένου σε διάφορες υποθέσεις — Ο εναγόμενος αρνήθηκε τους ισχυρισμούς στην αίτηση — Ο ενόρκως δηλώσας για υποστήριξη της αίτησης παραδέχθηκε ότι δεν ήταν παρών στο Κακουργοδικείο όταν απαγγέλθηκαν οι κατηγορίες ή σε οποιοδήποτε στάδιο της διαδικασίας — Κρίθηκε ότι δεν υπήρχε μαρτυρία που να συνδέει το πρόσωπο του εναγόμενου με αυτό του κατηγορούμενου στις υποθέσεις του Κακουργοδικείου.

10

15

Με αγωγή της, η εφεσείουσα αξίωσε εναντίον του εφεσίβλητου ποσό ΛΚ138.928,47, σαν αποζημιώσεις για ισχυριζόμενη υπεξαίρεση στην οποία είχε προβεί ο εφεσίβλητος μεταξύ των ετών 1973 και 1986, όταν ήταν υπεύθυνος του λογιστηρίου της. Η υπεράσπιση του εφεσίβλητου ήταν γενική άρνηση των ισχυρισμών της εφεσείουσας. Με αίτησή της δυνάμει της Δ.24 θ.6 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας, η εφεσείουσα ζήτησε απόφαση του Δικαστηρίου δυνάμει παραδοχών στις οποίες, κατά τον ισχυρισμό της, είχε προβεί ο εφεσίβλητος, και συγκεκριμένα σε παραδοχές του σε κατηγορίες για παραποίηση λογαριασμών και κλοπή υπό υπαλλήλου και άλλα συναφή αδικήματα ενώπιον του Κακουργοδικείου Λευκωσίας. Η αίτηση συνοδευόταν από ένορκη δήλωση του διευθυντή της εφεσείουσας και σε αυτή είχαν επισυναφθεί πιστοποιημένα πρακτι-

20

25

5 κά των υποθέσεων του Κακουργοδικείου. Στην αντεξέτασή του ο ενόρκως δηλώσας παραδέχθηκε ότι δεν ήταν παρών στο Κακουργοδικείο κατά την απαγγελία των κατηγοριών και την παραδοχή του εφεσίβλητου κατηγορούμενου ή σε οποιοδήποτε άλλο στάδιο της ποινικής διαδικασίας. Το πρωτόδικο Δικαστήριο απόρριψε την αίτηση διότι έκρινε ότι δεν είχαν αποδειχθεί με σαφήνεια ή και καθόλου, ότι τα ποσά που αναφέρονταν στην έκθεση απαιτήσεως αντιστοιχούσαν σε αναλογία με τις κατηγορίες που παραδέχθηκε ο εφεσίβλητος. Κατ' έφεση, οι εφεσείοντες ισχυρίστηκαν ότι το συμπέρασμα αυτό του πρωτόδικου Δικαστηρίου ήταν λανθασμένο.

Αποφασίσθηκε ότι:

- 15 (α) Η φύση των παραδοχών κάτω από την Δ.24 θ.6 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας στην οποία είναι θεμτό να βασισθεί Δικαστήριο για την έκδοση απόφασης πρέπει να είναι τέτοια που να κλείνει κάθε δρόμο για την προβολή υπεράσπισης.
- 20 (β) Στην προκειμένη περίπτωση, οι ισχυρισμοί της εφεσείουσας στην αίτηση είχαν αμφισβητηθεί στην ολόκληρά τους από τον εφεσίβλητο. Κατά συνέπεια, η εφεσείουσα είχε καθήκον να αποδείξει τους ισχυρισμούς της με προφορική μαρτυρία. Η επισύναψη των πιστοποιημένων πρακτικών του Κακουργοδικείου δεν ήταν αρκετή για να συνδέσει το πρόσωπο του εφεσίβλητου με αυτό του κατηγορούμενου στην ποινική υπόθεση, ενόψει του ότι ο ενόρκως δηλώσας δεν ήταν παρών στην αίθουσα του Κακουργοδικείου όταν είχαν απαγγελθεί οι κατηγορίες και είχε γίνει η παραδοχή.
- 25

Η έφεση απορρίφθηκε με έξοδα.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Murphy v. Culhane [1976] 3 All E.R. 533·

Savings & Investment Bank v. Gasco (No.2), [1988] 1 All E.R. 975·

30 *Ellis v. Allen [1911- 1913] All E.R. Rep. 906·*

Technistudy Ltd v. Kelland [1976] 3 All E.R. 632·

Vuitton v. Δερμοσάκ Λίμιτεδ (1992) 1 Α.Α.Δ. 1453·

Παπαχρυσοστόμου v. Σιδερά (1993) 1 Α.Α.Δ. 309.

Έφεση.

Έφεση από τους ενάγοντες κατά της ενδιάμεσης απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας (Λαούτας, Π.Ε.Δ. και Μ. Φωτίου Ε.Δ.) που δόθηκε στις 21.4.92 (Αρ. Αγωγής 5904/87) με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση των εναγόντων - εφεσειόντων, που είχε υποβληθεί δυνάμει της Δ.24, θ.6 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας για απόφαση κατόπιν παραδοχών του εναγομένου - εφεσίβλητου. 5

Χρ. Τριανταφυλλίδης, για τους εφεσειόντες.

Α. Παντελίδης, για τον εφεσίβλητο.

Cur. adv. vult. 10

ΠΙΚΗΣ, Δ.: Την απόφαση του δικαστηρίου θα δώσει ο δικαστής Σ. Νικήτας.

ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ.: Η Δ. 24 θ. 6 του περί Πολιτικής Δικονομίας Διαδικαστικού Κανονισμού παρέχει την ευχέρεια σε διάδικο - οποτεδήποτε κατά την εκκρεμοδικία αγωγής - να αποταθεί για την έκδοση απόφασης κατά αντιδίκου του κατόπιν παραδοχών του τελευταίου, είτε στις έγγραφες προτάσεις είτε διαφορετικά, στην οποία ο διάδικος δικαιούται με βάση τέτοιες παραδοχές. Αυτό μπορεί να συμβεί χωρίς να παρίσταται ανάγκη να αναμένει την έμβαση οποιουδήποτε διαμφισβητούμενου στην υπόθεση ζητήματος. Είναι μία από τις δικονομικές διατάξεις που αποσκοπούν στην ταχεία διάγνωση των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των διαδίκων με την επίτευξη των σχετικών μηχανισμών που ισχύουν για τα αμφισβητούμενα επίδικα θέματα που, φυσικά, διατηρούνται εν ζωή μέχρι την τελική ετυμηγορία του δικαστηρίου. 15

Η εφεσείουσα εταιρεία, κάμνοντας χρήση του μέσου αυτού, ζήτησε την έκδοση απόφασης στην αγωγή αρ. 5904/87 που κίνησε εναντίον του εφεσίβλητου, που ήταν για χρόνια υπάλληλος της, για το ποσό των £138.928,47. Το ιστορικό και η ουσία της διαφοράς συνάγονται από τη δικογραφία. Η υπόθεση που προβάλλει η εφεσείουσα στην έκθεση απαίτησης είναι ότι μεταξύ των ετών 1973 και 1986 ο εφεσίβλητος, σαν υπεύθυνος του λογιστηρίου της, υπεξάιρεσε το προαναφερθέν ποσό, που αποτελεί το κύριο μέρος της αξίωσης της εταιρείας εναντίον του. 25

Οι χρονολογίες και τα χρηματικά ποσά που, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς της εφεσείουσας, καταχράστηκε ο πρώην υπάλληλος της, εκτίθενται στην παράγραφο 4 της έκθεσης απαίτησης, η οποία καταλαμβάνει τρεις σχεδόν σελίδες. Ας σημειωθεί εδώ διευκρινιστικά ότι οι λοιπές αξιώσεις συνδέονται με τα ποσά αυτά. Έτσι έχουμε κονδυ- 35

5 λι £76.729,10 που αντιπροσωπεύει συσσωρευθέντες τόκους μέχρι 31/12/87 που, όπως ισχυρίζεται η εφεσείουσα, υποχρεώθηκαν να καταβάλουν επειδή ο εφεσίβλητος δεν κατέθετε τα αξιούμενα ποσά στους χρεωστικούς λογαριασμούς, που η εταιρεία διατηρεί με διάφορες τράπεζες. Το άλλο αφορά ποσό £20.000 αμοιβή των ελεγκτών που προσέλαβαν για να εξελεγχθούν οι λογαριασμοί και να διαπιστωθεί, πάντοτε κατά τους ισχυρισμούς της εφεσείουσας, η έκταση της απάτης που διέπραξε ο εφεσίβλητος σε βάρος της.

10 Η προβαλλόμενη υπεράσπιση, όπως διαπιστώνεται από το δικογράφημα που κατατέθηκε εκ μέρους του εφεσίβλητου, είναι η πλήρης άρνηση οποιασδήποτε ευθύνης. Ο εφεσίβλητος δεν αποδέχεται καν πως είχε την ιδιότητα του υπεύθυνου υπαλλήλου του λογιστηρίου. Και μεταξύ άλλων αντιτάσσει ότι τα ποσά που κατηγορείται ότι ιδιοποιήθηκε ήταν υπό τον έλεγχο άλλου υπαλλήλου, που ήταν στην πραγματικότητα ο επικεφαλής του λογιστικού τμήματος της εφεσείουσας.

20 Η αίτηση για λήψη απόφασης συνοδεύθηκε από ένορκη δήλωση του διευθύνοντα συμβούλου της εφεσείουσας εταιρείας κ. Στέφου Λοϊζίδη. Στην ουσία της η μαρτυρία του ήταν ότι κατά το 1990, σε τρεις διαφορετικές περιπτώσεις, ο εφεσίβλητος αντιμετώπισε σωρείαν κατηγοριών στο Καουργοδικείο Λευκωσίας τις περισσότερες από τις οποίες παραδέχθηκε. Ανάμεσα σε αυτές ήταν και κατηγορίες για παραποίηση των λογαριασμών της εταιρείας και κλοπές χρηματικών ποσών υπό υπαλλήλου κατά παράβαση των σχετικών διατάξεων του ποινικού κώδικα.

25 Σε κάθε περίπτωση ο εφεσίβλητος ζήτησε και λήφθηκαν υπόψη στην επιμέτρηση της ποινής και άλλες υποθέσεις για ομοειδή αδικήματα που εκκρεμούσαν εναντίον του. Την τελευταία φορά, στις 27/9/90, συνεκτιμήθηκαν για σκοπούς επιβολής ποινής, εκτός από τις εκκρεμούσες υποθέσεις και 59 άλλες που δεν είχαν ακόμη καταχωρισθεί. Το άθροισμα των ποσών που αφορούσαν όλες οι υποθέσεις είναι 30 £138.928,47 για το οποίο ζητήθηκε απόφαση. Στην ένορκη δήλωση επισυνάπτονται σαν τεκμήρια αντίγραφα πρακτικών των ποινικών διαδικασιών στις τρεις κύριες υποθέσεις. Σε αυτές περιλαμβάνονται τα κατηγορητήρια και οι αποφάσεις του Καουργοδικείου.

35 Το πρωτόδικο δικαστήριο απέρριψε το αίτημα για έκδοση απόφασης γιατί έκρινε ότι

40 “δεν αποδείχθηκε με σαφήνεια ή και καθόλου ότι τα ποσά που αναφέρονται στην έκθεση απαιτήσεως αντιστοιχούν σε αναλογία στις κατηγορίες που παραδέχθηκε ο καθού η αίτηση (εφεσίβλητος). Πιστεύουμε ότι οι αιτητές (εφεσείουσα εταιρεία) βασίστηκαν αποκλειστικά στις αποφάσεις του Καουργοδικείου για το

συνολικό ύψος της κάθε ποινικής υπόθεσης και όχι στο κατηγορητήριο. Ούτε υπάρχει διαχωρισμός των ποσών που αποτέλεσαν το αντικείμενο των υποθέσεων οι οποίες λήφθηκαν υπόψη από το Κακουργιοδικείο.”

Στη συνέχεια το δικαστήριο τονίζει τη δραστικότητα του μέτρου που, εκτός σε αποκρυσταλλωμένες περιπτώσεις παραδοχών, πρέπει να προκαλεί την επιφυλακτικότητα του δικαστηρίου μήπως με τη βεβιασμένη έκδοση απόφασης στερήσει το διάδικο του δικαιώματος υπεράσπισης του: **Murphy v. Culhane** [1976] 3 All E.R. 533. 5

Οι λόγοι έφεσης περιορίστηκαν. Παρέμεινε και συζητήθηκε μόνο ο λόγος με τον οποίο αμφισβητείται το παραπάνω συμπέρασμα της πρωτόδικης απόφασης. Το μεγαλύτερο μέρος της αγόρευσης του κ. Τριανταφυλλίδη αναλώθηκε για να πεισθεί το δικαστήριο πως πράγματι υπάρχει αντιστοιχία και ταύτιση μεταξύ των αιτούμενων ποσών και του αντικειμένου των κατηγοριών που παραδέχθηκε ο εφεσίβλητος. 15

Στο σημείο αυτό πρέπει να λεχθεί ότι ο εφεσίβλητος υπέβαλε ένσταση ότι η αίτηση δεν μπορεί να ευσταθήσει ενόψει των ισχυρισμών που περιέχει η υπεράσπιση του. Όπως προεκτέθηκε, με την υπεράσπιση του ο εφεσίβλητος αρνείται οποιαδήποτε ανάμειξη ή ευθύνη για ιδιοποίηση των χρημάτων που αξιώνει η εφεσείουσα. Πρωτόδικα ο εφεσείων παραπονέθηκε ότι δεν αποδείχθηκε με νομικά παραδεκτή μαρτυρία ότι προέβη σε παραδοχές στο Κακουργιοδικείο από τις οποίες μπορεί να συναχθεί συμπέρασμα ότι οικειοποιήθηκε τα αξιούμενα ποσά. Συγκεκριμένα το επιχείρημα του κ. Παντελίδη είναι ότι, όπως προκύπτει από την ένορκη δήλωση του κ. Λουζίδη και όπως επιβεβαιώθηκε από την αντεξέταση του, ο μάρτυς δεν είχε ίδια αντίληψη των όσων κατέθεσε. Η γνώση του βασιζόταν σε συμβουλές και πληροφορίες. Με άλλες λέξεις σε μαρτυρία εξ ακοής την οποία αποκλείει θεμελιώδης κανόνας του δικαίου της απόδειξης. 20

Το πρωτόδικο δικαστήριο, αφού παρέπεμψε στην υπόθεση **Savings & Investment Bank v. Gasco (No.2)**, [1988] 1 All E.R. 975, αναφορικά με την έννοια της ενδιάμεσης αίτησης, όπως είναι η κρινόμενη, στα πλαίσια της Δ.39 θ. 2 και αφού επισημαίνει την αντιφατικότητα της μαρτυρίας ως προς την προέλευση της γνώσης που έχει για την υπόθεση, συμπεραίνει ότι “στην έκταση που τα τεκμήρια αυτά (πιστοποιημένα πρακτικά Κακουργιοδικείου) αποτελούν πηγή πληροφοριών για τον ομνύοντα, δεν παρατηρείται καμιά ανωμαλία στην ένορκη δήλωση. Στο παρόν στάδιο δεν επιθυμούμε να εξετάσουμε την αποδεικτική αξία των τεκμηρίων αυτών”. Η κρίση του πρωτόδικου δικαστηρίου ότι δεν υπάρχει οτιδήποτε αξιόμημπο στη χρήση αυτής της μαρτυρίας για τους σκοπούς του συ- 30 35 40

μπεράσματος του, που ήδη παραθέσαμε αυτούσιο, προσβάλλεται, μαζί με άλλα θέματα, με αντέφηση.

5 Η φύση των παραδοχών κάτω από τη Δ. 24 θ. 6 στην οποία είναι θεμιτό να βασισθεί δικαστήριο για την έκδοση απόφασης πρέπει να είναι τέτοια που να κλείνει κάθε δρόμο για την προβολή υπεράσπισης. Αυτό είναι το πνεύμα της σχετικής νομολογίας: *Ellis v. Allen* [1911-1913] All E.R. Rep. 906, *Technistudy Ltd. v. Kelland* [1976] 3 All E.R. 632 και *Murphy v. Culhane*, ανωτέρω. Βλέπε επίσης την απόφαση του Γ. Νικολάου, Π.Ε.Δ. στην υπόθεση 878/89 *Νίκος Χριστοφή v. Τράπεζας Κύπρου Ατδ & Άλλου* ημερ. 6/2/90. Η εφεσικότητα στη χρήση της διάταξης για πρόωγη απόφαση, εκτός φυσικά στην περίπτωση που μιά παραδοχή δεν αφήνει περιθώρια υπεράσπισης, υπογραμμίζει εμφαντικά και την ανάγκη για προσεκτική στάθμιση των δεδομένων της κάθε συγκεκριμένης υπόθεσης.

15 Εδώ δεν γνωρίζουμε ποία είναι τα αληθινά γεγονότα. Μόνο τους ισχυρισμούς που προβάλλει ο κάθε διάδικος στο δικογράφημα του. Από το περιεχόμενο τους και την ένσταση με την οποία αντιμετωπίστηκε η αίτηση για απόφαση είναι βέβαιο ότι όλα τέθηκαν εν αμφιβόλω. Έτσι η εφεσείουσα εταιρεία ευθυνόταν για την απόδειξη του κρίσιμου πραγματικού υλικού προς θεμελίωση της αίτησης με προφορική μαρτυρία. Η ένορκη δήλωση που στηριζόταν σε συμβουλές και πληροφορίες δεν αρκούσε για το σκοπό αυτό: *Louis Vuitton v. Δεγμοσάκ Λίμπετ & Άλλης* (1992) 1 Α.Α.Δ.1453 Η πρόσφατη απόφαση του Δευτεροβάθμιου Οικογενειακού Δικαστηρίου στην *Μιχαήλ Παπαχρηνοστόμου v. Μιράντας Σιδερά* (1993) 1 Α.Α.Δ. 309, επαναβεβαιώνει ότι “όπου διαπιστώνεται διαφωνία ως προς τα γεγονότα σε διαδικασία όπως η παρούσα βάσει της Δ. 48 των θεσμών πολιτικής δικονομίας εναπόκειται στο φέροντα το βάρος της απόδειξης να αποδείξει τα αμφισβητούμενα γεγονότα με προφορική μαρτυρία κατά τη δίκη”.

30 Αντεξεταζόμενος ο μάρτυς της εφεσείουσας παραδέχθηκε πως δεν παρευρισκόταν στο δικαστήριο σε καμιά περίπτωση είτε όταν απαγγέθηκαν οι κατηγορίες είτε σε μεταγενέστερο στάδιο. Έτσι δεν συσχετίστηκε με κανένα τρόπο η μαρτυρία για το πρόσωπο του κατηγορουμένου στις ποινικές διαδικασίες με τον εφείβλητο. Το κενό δεν αναπληρώνεται με την επισύναψη πιστοποιημένων πρακτικών, όπως ήταν η εισήγηση της εφεσείουσας. Έλειπε ο ομφάλιος λώρος. Το κενό, που έπρεπε να είχε διαπιστωθεί, επισφραγίζει και την τύχη της έφεσης.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα. Η εκκαλούμενη απόφαση επικυρώνεται, αλλά για το λόγο που υποδείξαμε. Λόγω της επιτυχίας του εφείβλητου στο θέμα αυτό περιττεύει η εξέταση των άλλων λόγων αντέφησης.

40 *Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.*